

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt VI. In quo præcipua detrimenta, quæ Appetitus Animæ inferant;
Piuatium vnum, Positium alterum exponuntur, sacrarumque litterarum
authoritatibus, comprobantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

possit, in quo Maestas sua commoretur. Prohibebat etiam DEVS, proculque arcebat ab altari suo alienum ignem, nec proprium vnquam abesse iubebat: adeo vt quoniam Nadab & Abiu filij summi Sacerdotis Aaron, alienum ignem altari suo intulerant, iratus ipse, continuo illos ante ipsum altare, interemerit. *Arreptisque Nadab, & Abiu filij Aaron thuribus posuerunt ignem & incensum desuper, offerentes coram Domino ignem alienum, quod eū praeceptum non erat. Egressusque ignis à Domino deuorauit eos, & mortui sunt coram Domino.* vt hinc intelligamus, neque abesse debere ab Anima Amorem diuinum, vt esse possit dignum altare, neque alienum illi amoris ignem esse permiscendum, Deo quicquam aliud vna secum morari non consentienti. Quare primo Regum libro legimus, quod cum Philistaei testamenti Arcam templo DEI sui intulissent, apparuit quotidie mane idolum solo stratum, ac vltimo in frustra comminutum, illum solum Appetitum admittit DEVS, secumque commorari sinit, qui ad perfectam legis diuinæ obseruantiam, Crucisque CHRISTI tolerantiam, animum fleat. Vnde non legimus in sacris litteris, aliquid aliud praecepisse DEVM in Arca, in qua Manna continebatur reponi, quam legis librum: *Tollite librum istum, & ponite eum in latere arcae foederis Domini Dei vestri, & Moysi Virgam, quæ figuram crucis praeferbat: Reseruit virgam Aaron in tabernaculum testimonij.* Nam Anima, quæ nihil aliud ambiet quam perfectè legem Domini obseruare, Crucemque Christi tollere: erit vera Arca, quæ in se verum Manna, quod est ipsemet DEVS, continebit.

Leuit. 10.
1.

1. Reg. 5. 2.

Exod. 16.
33.

Deut. 31.

26.

Num. 17.

30.

CAPVT VI.

In quo duo praecipua detrimenta, quæ Appetitus Anima infirmæ, Priuatiuum vnum, Positiuum alterum exponuntur, sacrarumque litterarum auctoritatibus comprobantur.

VT autem manifestius, copiosiusque dicta percipiatur, expedit hoc loco declarare, quo pacto Appetitus isti, duo praecipua detrimenta inferunt Animæ. Vnum est, quia eam diuino Spiritu priuant: aliud verò, quia Animam in qua illi viget, defatigant, torquent, obscurant, sedant, ac debilitant, iuxta quod Ieremias dixit. *Eram de Duo mala fecit populus meus: me dereliquerunt fontem aquæ viuæ, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas.* Duo hæc mala, vnicuique appetitus actus, in Animam inuehuntur. Manifestum quippe est; quòd deo ipso, quòd Anima alicui rei creatæ afficitur, quòd Appetitus seu affectus ille profundiores in Animam radices miserit, plusque entitatis habuerit; eo minus illi capacitatis respectu DEI remansurum: Nam sicut capite quarto docuimus, duo contraria in vno subiecto consistere nequeunt. Amor autem DEI, & creaturæ, contraria sunt, nec simul coherere possunt. Quæ enim comparatio esse potest creaturæ cum creatore; sensibus subiectæ rei, cum spirituali; visibilis cum invisibili; temporaneæ cum æterna; cibi cælestis puri ac spiritualis cum cibo sensus purè sensibili; nuditatis Christi cum adhesionem alicuius rei? Quare sicut in naturali generatione, non potest vna introduci forma, antequam expellatur prius à subiecto contraria, præcedens, quæ quamdiu ibi reperitur, aliam impedit, obmutuam

Appetitus
Animam
Diuino
priuant
spiritu.

Eram de
Duo mala
fecit populus
meus: me
dereliquerunt
fontem aquæ
viuæ, &
foderunt sibi
cisternas,
cisternas
dissipatas,
quæ continere
non valent
aquas.

Iere. 2. 13.

Duo hæc
mala vnicuique
Appetitus
actus
incurran-

tur.

mutuam illorum contrarietatem: Eodem modo, in quantum Anima spiritui sensibili & animali se subdit, non potest spiritus purè spiritualis illam ingredi. Ideo enim Saluator noster apud S. Marthæum dixit. *Non est bonum sumere panem filiorum, & mutere canibus.* Et alibi. *Nolite dare sanctum canibus.* Quibus in locis, confert Dominus noster illos qui abnegatis, & repudiatis omnibus creaturarum Appetitibus sese ad suscipiendū purè DEI spiritum, disponunt; filijs; eos verò, qui Appetitus suos in creaturis pascunt, canibus, filijs enim Patris mensæ assistere, cibumque in ea ex eadem lance sumere permittitur, quod nihil aliud est, quam suo spiritu pasci, Canibus verò, micæ solum, quæ de mensa cadunt, conceduntur. Quâ in re sciendum est; vniuersas creaturas micæ seu fragmenta quædam esse, quæ ex mensa DEI ceciderunt. Vnde meritò canis appellatur, qui creaturis pascitur: ideoq; aufertur illis filiorum panis, eò quod nolint sese à creaturarum micis erigere, ac ad mensam spiritus increati Patris sui, aspirare. Et propterea merito canum instar, semper patiuntur famem: micæ enim potius prouocant Appetitum, quam satiant famem. Et de huiusmodi loquitur David: *Famem patientur vt canes, & circumbunt ciuitatem; si verò nō fuerint saturati, murmurabunt.* Hoc enim est illorum proprium, qui appetitibus indulgent, vt semper sint insipidi, & minimè satisfacti ad similitudinem eius, qui famem patitur. Quæ igitur comparatio esse potest famis seu inediae, quam excitant creaturæ omnes, cum satietate, quæ ex spiritu DEI promanat? Propterea nequit hæc diuina satietas, animam subire, antequam eliminetur ex ea hæc Appetitus famis, siquidē vt dictū est, non possunt duo cōtraria eidem subiecto inesse, sicut sunt famis & satietas. Ex dictis

apparet; maius quodammodo laboriosiusq; opus esse, quod DEVS, mundando purificandoq; vnā ex Animabus istis ab huiusmodi contrarietatibus, efficit, quam in creanda illa ex nihilo. Nā huiusmodi Appetituum affectionumq; cōtrarietates, videntur plus impedire DEVM, quam ipsum nihil: hoc enim Maieitati suæ non repugnat; Appetitus verò creaturæ, renititur. Et hæc nunc satis sint, quātum ad primū præcipuumq; detrimentum attinet, quod Appetitus Animæ inferunt, nēpe spiritui DEI repugnare, sicut supra multis ostendimus.

Loquamur iam de altero effectu, detrimento videlicet Positiuo, quod Appetitus in Anima produciunt: quod est multiplex: Appetitus siquidem defatigant Animam, Attingunt, Obtenebrant, Maculant, & Debilitant. De quibus quinque rebus singillatim agemus.

Quod ad primū spectat, perspicuum est, Appetitus Animam inquietam reddere, & defatigare: sunt enim similes puerulis inquietis, & quibus difficile satis fit, qui semper à matre sua nunc hoc, nunc illud exigunt, nec vnquam contenti sunt. Et quemadmodum lassatur ac defatigatur ille, qui cupiditate stimulante thesaurum eruit: sic delassatur & laborat Anima in consequendis ijs, quæ ab ea Appetitus requirunt. Et quamuis ijs potiatur, tandem semper defatigatur, eò quod nunquam satietur: sunt enim cisternæ dissipatæ, ex quibus haurit, quæ non possunt continere aquam, ad eius sitim explendam. Et idcirco Itaias dixit: *Lassus adhuc sitit, & Anima eius vacua est.* Sicque Anima Appetitibus subdita lassatur, & defatigatur: est enim veluti ille, qui calida febris laborat, qui nunquā quietit, sitisq; eius per singula crescit momenta, donec euanescat febris. Nā sicut in lib. Iob dicitur: *Cum satiatus fuerit auertabitur, astuabit, &*

Maius opus efficit Deus expurgando animam, quā creādo eam ex nihilo.

Appetitus inquietat Animam.

Appetitus cisterna dissipata, non valens continere aquā.

Isa. 29. 8.

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

124

Iob 20.22
Appetitus
saucians
Animam.

Isa. 57.20

Iera. 2.24.

Ibid. n. 25.

omni dolor irruet super eum. Præterea defatigatur & affligitur Anima ab Appetitibus suis, quia sauciatur, agitur, ac ab illis sicur aqua à ventis validis perturbatur: quæ etiam isto agitatam commotamq; modo, nullo loco, nullaq; in re consistere patiuntur. De huiusmodi Animabus locutus est Isai. *Cor impij quasi mare feruens, quod quiescere non potest*: Impius autè ille est, qui Appetitus suos non superat. Tandem fatigatur & affligitur Anima, quæ Appetitibus suis satisfacere cupit: est quippe instar illius, qui eum laborat fame, ore hianti vètos haurit: tantumq; abest vt saturetur ijs, vt etià magis ac magis exareseat, cum ille nequaquam sit cibus ei aptus. Ac propterea de huiusmodi Anima pronunciat Ieremias. *In desiderio anima sua attraxit ventum amoris sui*. Et paucis interiectis, significando ariditatem, quam talis Anima patitur, hunc in modum illam adhortatur: *Prohibe pedem tuum* (id est, cogitatus tuos) *à nuditate, & guttur tuum à siti*, nempe voluntatem tuam ab Appetitus satiritate cohibe, quæ ardentior excitat sitim, & sicut lassatur, & fatigatur ambitiosus in die expectationis suæ, quando spe sua frustratus est; ita lassatur, & fatigatur Anima cum omnibus appetitibus satisfacit, quandoquidè maiorem ei vacuitatem, & esuriam pariunt. nam sicut vulgò dicitur. Appetitus est instar ignis, cui si lignorum pastus addatur, augetur; quibus consumptis, omnino eum deficere necesse est. Imò deterioris naturæ, hac in parte est Appetitus igne: ignis siquidem lignis absumptis minuitur, at Appetitus, illud augmentum, quod sibi satisfaciendo acquisiuit, haud quaquam diminuit, deficiente etiam eius obiecto seu materia; sed vice decrementi (sicut igni euenit materiâ eius subtrahâ) laborando ipse in semetipso ardetur & consumitur, aucta enim eius

esuries, & imminutus cibus. Et hac de re locutus est Isaias. *Declinabit ad dexteram, & esuriet, & comedet ad sinistram, & non saturabitur*. Illi enim qui Appetitus suos minimè abnegant, quando ad iter DEI carpendum, quod per dexterâ significatur, deflexerint; merito famem patientur: nequaquam enim dulcis spiritus satietatem promerentur. merito quoque cum ad sinistra, ad cibos capiendos declinarint (quod nihil est aliud quàm Appetitum alicuius creatæ rei pastu delinire) nò expleant famem, quia eo, quod illis solum saturitatem adferre potest, prætermisso, ijs, quæ potius irritant famem, pascuntur. Liquidò itaque pater, Appetitus de lassare, ac defatigare Animam illis obnoxiam.

Isa. 9. 10.

C A P V T VII.

Quomodo Appetitus cruciant Animam; quod etiam similitudinibus ac auctoritatibus comprobatur.

Secundus detrimenti Positiui modus, quem Appetitus Animæ inferunt, est: quòd eam cruciant ac affligunt: idque ad instar illius, qui alicui alligatus loco, funiù extensione torquetur. nec quiescit, antequam se tormentum huiusmodi euasibile sentiat. De quibus loquitur Dauid. *Et unes peccatorum* (qui sunt Appetitus) *circumplexi sunt me*. Et quemadmodum cruciatur ac affligitur, qui nudus spinis ac aculeis incubat, sic torquetur Anima, Appetitibus suis innixa, nam velut spinæ eam feriunt, cruciant, detinent, ac dolorem illi insigunt. De quibus itidem dixit Dauid. *Circumderunt me sicut apes, & exarserunt sicut ignis in spinis*. In Appetitibus enim, qui sunt spinæ, angustiarum & cruciatuum ignis excrefcit. Et sicut arator stimulo affligit, virgetque

Pf. 118. 62.

Pf. 117. 11.